

ПРОТОКОЛ

№ 175

гр. Пловдив, 11.04.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Михаела Хр. Буюклиева

Членове: Галина Гр. Арнаудова
Меденка М. Недкова

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
и прокурора И. Г. Д.

Сложи за разглеждане докладваното от Михаела Хр. Буюклиева Въззивно
частно наказателно дело № 20245000600168 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 11:36 часа се явиха:

Обвиняемият А. В. А. не се явява, редовно уведомен. Призовката му е
изпратена с отбелязване, че същият не желае да присъства в насроченото за
днешна дата съдебно заседание, като ще бъде представляван от **адв. К. К.**

В залата се явява същият с пълномощно по делото.

За Апелативна прокуратура се явява **прокурор Д.**

Прокурорът: Да се даде ход на делото.

Адв. К.: Да се даде ход на делото.

Съдът, след съвещание, намира, че няма процесуални пречки за
разглеждане на делото в днешното съдебно заседание. Неявяването на
обвиняемия А. В. А., който изрично е изразил волята си, че не желае да
присъства в съдебното заседание, за което не е посочил уважителни причини,
не е пречка за разглеждане на делото, поради което съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА се делото с прочитане на частната жалба на адв. К. –
защитник на обвиняемия А. В. А., срещу определението на Окръжен съд –
Пазарджик, постановено по ЧНД № 279/2024 г. по описа на същия съд, с

което спрямо обв. А. е взета мярка за неотклонение ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА. Съдебният акт се атакува като неправилен и незаконосъобразен, иска се неговата отмяна и определяне на по-лека мярка за неотклонение по отношение на обвиняемия А..

На страните **се разясниха** правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК.

Прокурорът: Поддържам протеста. Нямам искания по доказателствата. Не правя отводи.

Адв. К.: Поддържам изцяло подадената жалба. Не правя отводи. Представям характеристика за подзащитния ми от кмета на селото.

Прокурорът: Да се приеме характеристиката.

Съдът намира, че представената от защитата на обвиняемия А. характеристика на същия е относима към предмета на делото и следва да бъде приета, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА и ПРИЕМА характеристика на А. В. А. от 04.04.2024 г., издадена от К. на с. З..

Прокурорът: Нямам искания.

Адв. К.: Нямам други искания.

Съдът, след съвещание и с оглед изявленията на страните, намира, че делото е изяснено от фактическа страна и следва да се даде ход на съдебните прения, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

Прокурорът: Уважаеми апелативни съдии! Моля да приемете, че въззивната жалбата е неоснователна, поради което потвърдите изцяло определението на ОС Пазарджик. Съображенията, които ще изложа накратко, са следните:

На първо място, в действителност в хода на производството, проведено пред първоинстанционния съд същият правилно е приел, че са налице всички необходими изисквания, налагани от закона, за вземане на най-тежката мярка за неотклонение, а именно ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА.

Макар и на ранен етап на разследването, първоинстанционният съдия си е дал труда да направи задълбочен анализ на всички събрани доказателства и правилно е достигнал до извод, че е налице първата предпоставка за вземане на най-тежката мярка за неотклонение, а именно наличие на обосновано предположение за това, че обвиняемият е извършил престъплението, за което е привлечен като такъв.

По отношение на доводите, които защитата прави както в жалбата, така и в производството пред първа инстанция, че не са налице доказателства, от които да се направи извод, че извършеното от обвиняемия престъпление е по чл. 115 вр. чл. 18 НК - опит за убийство, а може би се касае за нанасяне на лека телесна повреда, за това че на практика липсват каквито и да е доказателства, сочещи, че обвиняемият е действал при форма на вина пряк умисъл, на тези възражения първоинстанционният съд е дал задоволителен отговор в постановеното от него определение. Правилно е приел, че не могат да бъдат изключени с аргументите, сочени от защитата, свидетелските показания на свидетелите Т. П. и П. П. - това са пострадалият и неговата съпруга, както и другите свидетели. Нормално е те да са видели случващото се и да го описват добросъвестно. Няма основания да считаме, че тези основания не следва да бъдат ценени по причина, каквато липсва. Правилно е отбелязал съдът, че по отношение на останалите свидетели силен аргумент в подкрепа на тезата, че достоверно предават нещата, например обстоятелството, че детето на пострадалия, разпитано като свидетел, добросъвестно излага тезата, че е видяла нанасяне на удари, но не е видяла дали обвиняемият държи в ръката си нож. Всички тези обстоятелства са такива, които водят до извод, че разпитаните по делото свидетели излагат добросъвестно пред органите на досъдебното производство това, което са възприели.

От друга страна, са твърденията на самия обвиняем, който твърди, че е нанесъл един-единствен удар с юмрук в тила на пострадалия, при положение, че дори в записите от камерите, разгледани в съдебно заседание се вижда, че ударите са два. Основният спор е дали в ръката на обвиняемия е имало нож, т.е. има ли годно средство, с което в тази изключително опасна зона - тила на главата са били нанесени двата удара и това ще даде отговор налице ли е опит за убийство или нещо друго. Намирам за правилен извода на съда, за това че

ударите са нанесени с нож. От една страна, е налице съдебномедицинско удостоверение, от което е видно, че по главата на пострадалия има две порезни рани. Ако се приеме версията на самия обвиняем, няма как да бъде обяснено защо има такива порезни наранявания, каквито човек с юмрук не може да нанесе. От друга страна, в тилната област, която е такава, че ако са нанесени, както са нанесени удари с нож, има опасност да се достигне до летален изход. Твърде лесно е при нанасяне на удар с нож в областта на тази част от тялото на човека да се достигне до смъртен изход. По тези причини е налице обосновано предположение, че деянието, извършено от обвиняемия е такова по чл. 115 вр. чл. 18 ал. 2 НК.

По отношение на следващите изискуеми от закона условия за вземане на най-тежката мярка за неотклонение, изцяло следва да бъдат споделени изводите на първоинстанционния съд, с малка забележка от моя страна - по отношение на подредбата на определенията. Първото, което следва да бъде отбелязано е, че в случая са налице условията, предвидени в чл. 63 ал. 3 т. 2 от НПК, че деянието е такова, за което законът презумира, че ако е извършено такова деяние, е налице основателна опасност за извършване на престъпление или укрИ.е. Съдът е следвало да разсъждава само по отношение на факта има ли други доказателства от естеството на такива, които да могат да опровергават тази оборима законова презумпция. Според мен няма, напротив и другите обстоятелства са в насока, подкрепяща наличието на основателна опасност от извършване на друго престъпление. Правилно са били ценени данните за предишни осъждания, макар и част от тях с голяма давност назад в годините, така и данните за други заявителски материали срещу това лице.

С оглед на всичко, моля да потвърдите определенията.

Адв. К.: Уважаеми апелативни съдии! Моля да уважите жалбата, като измените определенията на ОС Пазарджик и на моя подзащитен определенията по-лека мярка за неотклонение.

Считам, че дори на настоящия етап, дори да се правят изводи, че е налице обосновано предположение за извършване на вмененото деяние от моя подзащитен, то в самия начален етап на започване на ДП не е ясно и нямаме конкретизирано обвинение спрямо моя подзащитен - така, както е формулирано в постановлението за привличане на обвиняем, където е

посочено, че моят подзащитен бил направил опит умишлено да лиши от живот пострадалия. Аз считам, че за да е налице релевантно обвинение, това не е достатъчно. Умисълът, както е очертано в разпоредбата на чл. 11 НК, е даден като родово понятие. Той може да бъде пряк, може да бъде и евентуален, но съгласно разпоредбата на чл. 18, която е включена в обвинението, не става ясно, че той е привлечен да носи отговорност за опит при пряк умисъл. А това е необходимо, защото не за подзащитния ми, а за мен, като негов адвокат, не е ясно той, прокурорът, когато е одобрил постановлението за привличане на разследващия полицай, какво е имал предвид, че моят подзащитен е извършил деянието при евентуален или пряк умисъл. А това е от съществено значение, защото както при евентуалния умисъл е недопустимо, съдът не може да извършва разширително тълкуване на постановлението за привличане и да приема, че деянието на подзащитния ми е извършено при пряк умисъл, както е направил първостепенният съд.

Моля да насочите вашето внимание на стр. 5 от определението, където съдът е посочил: „Не може да има никакво съмнение, че умисълът на обвиняемия е бил пряк, а не евентуален. Това е така, защото обвиняемият, стоейки в гръб на пострадалия, му е нанесъл неочаквано за него два нелеки удара в областта на задната част на главата, което несъмнено показва, че е предвиждал и искал настъпването...“. Ако анализираме тези няколко изречения от определението, без да означава, че ги изваждам от контекста на цялото определение, самият съд приема съмнение в основата на това, че нямало съмнение. Тук не става въпрос за съмнение или нещо друго, а че обвинението трябва да бъде формулирано по такъв начин, че да изключва всякакво съмнение за това обвинение. А както е формирано, аз твърдя, което ми е основната теза, че дори и да има такова деяние, то е извършено при евентуален умисъл. Това, че ударът бил нанесен отзад – в гръб, че ударите били нелеки. Аз считам, че ударите са с незначителна жива сила, защото са само порезни рани, а не с по-голямо увреждане на областта в тази част. Много добре ми е известна практиката на Върховния съд, че за умисълът се съди по оръжието, което се използва от извършителя и по областта, където са причинени уврежданията. Да, но това не е достатъчно, защото не може да се обсъжда априори. В тази насока ще се позова на едно решение на Върховния съд от далечната 1959 г. Това е решение № 677/1959 г. на Трето н.о. Това е по стария НК, по време на който опитът е бил възможен както при евентуален,

така и при пряк умисъл. Какво казва ВС? Той подчертава, че не може извод за наличие на умисъл за убийство да се основава само на абстрактното логическо съображение, че оръжието, с което е действал, е годно да причини смърт и че причинената с това оръжие рана е на такова място по тялото, близко до жизнено важни цели. Това би имало своето оправдание, само ако установяването на фактическата обстановка от страна на обвинението, че кръгът на съзнаването влиза в представата за възможно настъпване на смъртта. Но тук то е анализирано с оглед на стария НК. Тук не става въпрос само за представата, че може, което е елемент на евентуалния умисъл, а трябва да имаме искане за настъпване на тези общественоопасни последици, които е предвиждал и е искал да настъпят, но в постановлението за привличане няма такова формулиране на обвинението. Принципът забрана за *reformation in re ius* не допуска да бъде влошавано положението на подсъдимия, но когато няма такова обвинение. Това не е проблем на защитата. Това е проблем на обвинението, което трябва да конкретизира обвинението и да не поражда съмнение. А при тази формулировка, освен съмнение, няма друго. Поради което считам, че липсва такова обвинение, след като не е формулирано, че е действано при пряк умисъл. Този извод не може да се установи чрез тълкуване на вида на умисъла, а трябва да бъде отразено като елемент от субективния състав и то като елемент от субективния състав, абсолютно необходим. Това решение, което цитирах не е публикувано, то се намира в монографията на Никола Манчев „Престъпление против личността“ издателство на ДИ от 1963 г. Ето защо считам, че е налице тази съществена, неотстранима на настоящия етап процесуална предпоставка, която нарушава правото на защита. Не можем да разберем по кой вид умисъл той е обвинен. Моля да не възприемате съображенията на прокурора в днешното съдебно заседание, че всичко в определението е анализирано подробно. Самото определение има надграждане на обстоятелства, които са с голяма давност. Както е посочено в самото определение, това е сходното престъпление, извършено през 1997 г. Това престъпление и този период е отдавна отминал и съдът дава тежест на това деяние като характеристична данна, а не анализира в подробности характеристичните данни, събрани към настоящия момент. Дори в характеристичната справка, в което виждам преднамереност, за да не кажа обвинителен уклон. Защо се отчитат като характеристични данни тези обстоятелства, когато са изминали 23 години от

деянието, а не се отчитат сегашните характеристични данни, които са събрани за моя подзащитен като личност? ВС е постоянен в практиката си, че заявителските материали не могат да бъдат отчитани в наказателното производство, тъй като са в нарушение на разпоредбата за принципа за невиновност. Тези заявителски материали се отнасят за същите деяния, за които моят подзащитен е реабилитиран и става нарушаване на принципа *non bis in idem*. Те се отчитат веднъж като отегчаващи вината обстоятелства за това, че е осъден, но въпреки това е реабилитиран и се отчитат и в заявителските материали. Няма правна логика.

Ето защо моля да преанализирате мотивите на първостепенния съд относно обстоятелството дали съществува реална опасност моят подзащитен да извърши престъпление. Когато законодателят е предвидил предпоставките за определяне на мярката за неотклонение, той е включил обоснованото предположение за извършване на престъпление. И другата - една от двете алтернативи, които да бъдат кумулативно с първата предпоставка, е да не се укрие или да извърши друго престъпление. Съдът е приел, че няма опасност да се укрие, но има опасност да извърши престъпление. Тази разпоредба законодателят е предвидил, че трябва да има реални доказателства. Моето становище е, за разлика от становището на прокурора е, че тази реална опасност следва да се установи с доказателства, които да се намират в кориците на делото, които установяват опасността, че ще извърши деяние за в бъдеще. Недопустимо е тези изводи да се правят въз основа на доказателства от миналото. Затова законодателят е направил тази разлика - за обосновано предположение за извършване на деянието и реални доказателства, които да са в кориците на делото. Няма такива доказателства в кориците на делото, дори оборимата презумпция, че квалификацията, за която е привлечен задължава и съдържа извод, че съществува реална опасност да извърши престъпление. Трябва да има и доказателства в тази насока.

Моля да не възприемате тези съображения, отразени както в определението на първостепенния съд, така и в днешния анализ на доказателствата, които апелативният прокурор направи. Моля да отчетете, че колкото и ще да се приема, че показанията на пострадалия и неговите близки са достоверни, моля да имате предвид и показанията на свид. И. С., който присъства там и заявява, че те и съпругата му са дошли, след като е бил

наранен пострадалият. Те не са имали възможност да видят това, което са заявили, че моят подзащитен с нож е нанесъл 2 удара. Това са обстоятелства, които трябва да бъдат съпоставени - както твърденията на моя подзащитен, така и показанията на тези свидетели. Вярно, че ВС в своята практика заявява, че обясненията на подсъдимия има двойко значение: от една страна, форма на самозащита, но и източник на информация за правнорелевантни факти. Същото се отнася и за свидетелските показания. Те могат да бъдат обективни, но могат да бъдат и тенденциозни и превратно да установяват фактическата обстановка, която те са възприели или не са възприели, с оглед на техния интерес. Имат ли интерес да интерпретират по различен начин видяното тези свидетели? Категорично считам, че имат интерес.

С оглед на всичко казано, на съображенията ми, изложени пред първоинстанционния съд, за да не ги преповтарям, с цел процесуална икономия, моля да уважите жалбата и да определите на моя подзащитен по-лека мярка за неотклонение - парична гаранция в разумен размер или домашен арест. Моля за вашето определение.

Прокурорът: Не разбрах много първата част от пледоарията на колегата и какви упреци се насочват спрямо прокуратурата за начина на повдигнатото обвинение. Вие държите в диспозитива на обвинението да пише дали е пряк или евентуален умишълът. Това не може да бъде изискване към диспозитива на обвинението. Чел съм десетки постановления, където дума не става дали умишълът е пряк или евентуален и че в диспозитива трябва да присъства и формата на умишъла. За първи път в тия 30 години, докато съм прокурор, чувам, че адвокат прави такова искане и в диспозитива на обвинението, когато е вр. чл. 8 трябва да присъства и формата на умишъла. Единствено значение има това дали разбира или не разбира в какво е обвинен обвиняемият. Това е тезата на колегата. А обвиняемият разбира в какво е обвинен – той усилено се защитава с твърдението, че извършеното е при условията на евентуален умишъл. Те много добре съзнават, че ако е извършено при евентуален умишъл няма да има престъпление или ако е при пряк умишъл ще има престъпление.

Адв. К.: Учудвам се, че съм първият адвокат, който прави възражения относно вида на умишъла. Считам, че отразяването на вида на умишъла е императивна необходимост в постановлението за привличане, защото

единият вид е несъставомерен. Чл. 11 НК, в който се установява двата вида умисъл, за единия се иска осъзнаване на общественотоопасния характер на деянието, докато другият е за съзнаването, но за допускане на общественотоопасните последици. Ако не са формулирани тези различия, как ще се защитаваме. По същата логика можеше да се отрази в постановлението, че е по непредпазливост. Има вина, но няма умисъл. Все трябва да има първи път и някой трябва да възрази на прокуратурата и да се намери и съд, който да приеме тази теза, че е необходимо да се отразява при привличане конкретният вид умисъл, за да бъде съставомерно. Докато не се получи това, прокуратурата ще действа по този начин. Виждам непрецизността на прокуратурата - двата вида умисъл да се подвеждат под общ знаменател.

Предоставям ви тази извадка монография на Никола Манчев.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

Съдът, след тайно съвещание, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.64, ал.7 от НПК.

Образувано е по частна жалба на адв.Кр.К., защитник на А. В. А., обвиняем по досъдебно производство № ***/****г. по описа на РУ на МВР гр.П., срещу определение № 175/03.04.2024г. на Окръжен съд гр.Пазарджик, постановено по ЧНД № 279/2024г. по описа на същия съд, с което е взета мярка за неотклонение „задържане под стража” спрямо обвиняемия.

В жалбата се излагат доводи, че не са налице основанията за определяне на мярка за неотклонение „задържане под стража” спрямо обвиняемия А. А.. Прави се искане за отмяна на определението на първоинстанционния съд и вземане на по-лека мярка за неотклонение спрямо последния.

В съдебно заседание защитникът на обвиняемия поддържа жалбата и изложените в нея съображения.

Обвиняемият А. А. не се яви и не упражни лично правото си на защита.

Представителят на Апелативна прокуратура гр.Пловдив изразява становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваният съдебен, като правилен и законосъобразен, следва да се потвърди.

Съдът, след като анализира доказателствата по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, изложеното в жалбата и заявеното от страните, намира за установено следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок от надлежна страна в процеса. Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови определението си, Окръжен съд гр.Пазарджик е приел, че в случая са налице основанията, визирани в чл.63 от НПК за вземане мярка за неотклонение „задържане под стража” спрямо обвиняемия А. А..

Този извод се споделя изцяло от въззивния съд.

Правилно първоинстанционният съд е счел, че от събраните доказателства по делото може да се направи обосновано предположение за съпричастност на обвиняемия към деянието по чл.115 вр. чл.18, ал.1 от НК, за което е привлечен към наказателна отговорност. В подкрепа на този извод са събраните гласни, писмени и веществени доказателства.

Относно довода на защитата за наличието на противоречия в доказателствената съвкупност следва да се има предвид началния етап на разследването и, че законодателят борава с понятието предположение и не изисква тази безспорност и категоричност, която е задължителна, когато съдът решава въпросите по чл.301 от НПК при постановяване на присъдата си.

Не се споделя тезата на защитата, че е нарушено правото на защита на обвиняемия А. А., тъй като в постановлението, с което е привлечен в това му качество, не е посочен видът на умысла с оглед разпоредбата на чл.18, ал.1 от НК и постоянната съдебна практика, че опитът за умишлено престъпление е възможен само при пряк умысел.

При запознаване с визирания акт се установява, че той съдържа всички задължителни реквизити съгласно чл.219, ал.3, т.3 от НПК относими към вмененото деяние и правната му квалификация. В него фигурират всички признаци от обективна страна, както и този от субективна - умишлено.

Според техниката, използвана от законодателя, в Общата и Особената част на НК се борава с двете форми на вината - умысел и непредпазливост. В чл.11, ал.2 и ал.3 от НК са дефинирани основните характеристики на двете основни форми на вината, от които се извеждат общите признаци на родовото

понятие. Доктрината и съдебната практика са допринесли за задълбоченото изясняване съдържанието на формите на вината и за тяхното правилно разграничаване, ползвайки понятия като пряк и евентуален умисъл, съзнавана /самонадеяност/ и несъзнавана /небрежност/ непредпазливост. Те не са намерили място в нормите за престъпните състави, макар че за някои от тях могат да се правят изводи от изрази като „с цел“, „с намерение“ и др.

Няма спор, че се касае за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл.93, т.7 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от десет до двадесет години.

Като се вземат предвид обстоятелствата, при които е осъществена вменената дейтелност, характерът на засегнатите обществени отношения - личността и нейното най-висше благо живота, въззивният съд също намира, че съществува реална опасност обвиняемият А. А. да извърши престъпление. Правилно не е пренебрегната и обществената опасност на личността на последния, че същият е наказван за опит за убийство и за причиняване на лека телесна повреда.

Тъй като от доказателствата по делото не се установява противното, реалната опасност обвиняемият да осъществи престъпление се презюмира на основание чл.63, ал.2, т.3 от НПК, като се има предвид предвидената от законодателя санкция за престъплението по чл.115 от НК.

Обоснован е изводът на първостепенния съд, че не е налице опасност да се укрие.

Доводите на защитата за чисто съдебно минало /след реабилитация/, трудова ангажираност, постоянен адрес на обвиняемия А. А. не водят до оборване на горните изводи.

Здравословното му състояние не е пречка да пребивава в пенитенциарно заведение. При възникване на здравословни проблеми ще му бъде оказана необходимата медицинска помощ съгласно ЗИНЗС и ППЗИНЗС.

С оглед фазата, на която се намира разследването, степента на обществена опасност на деянията и дееца, настоящата инстанция също намира, че целите визирани в чл.57 от НПК ще се постигнат само с мярка за неотклонение „задържане под стража“. Те не биха се постигнали с по-лека, каквото е становището на защитника на обвиняемия А. А..

Поради изложеното Пловдивският апелативен съд счита, че определението на Окръжен съд гр.Пазарджик е законосъобразно и обосновано и като такова следва да се потвърди, а жалбата, като неоснователна, да се остави без уважение.

Воден от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 175/03.04.2024г. на Окръжен съд гр.Пазарджик, постановено по ЧНД № 279/2024г. по описа на същия съд, с което спрямо **А. В. А.**, ЕГН *****, обвиняем по досъдебно производство № ***/***г. по описа на РУ на МВР гр.П., е взета мярка за неотклонение „задържане под стража”.

Определението е окончателно.

Протоколът изготвен в съдебно заседание.

Заседанието се закри в 12:20 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____